

Elhunyt Tuszkau Antónia

Életének 94. évében elhunyt *Tuszkau Antónia*, Antónia néni, a Magyar Nemzeti Bank szakkönyvtárának megszervezője és több mint három évtizeden át vezetője, számos könyvtárügyi szakmunka szerzője, bibliográfiák összeállítója, szerkesztője, a magyar könyvtárügy talán legtöbb évet megélt doyenje. Ritka életpályájáról a *Könyvtáros* 1986-ban közölt hosszabb cikket *Sorsok és pályák* rovatában. A hölgy, aki egész életét a könyvtárosságnak, a könyvtárnak, a könyvtári munkának szentelte, még *csak* kilencvenéves volt, amikor így válaszolt egy indiszkrét kérdésre: „Sohasem gondoltam családra. Kezdetől fogva a hivatásomnak akartam élni, a *köznek*, s azt hiszem, sikerült.” Jellemző rá, hogy bár 1958-ban nyugdíjba küldték (mindössze hatvankét éves volt akkor), ezt a tényt életművének bibliográ-

fiájából senki nem állapíthatná meg. Változatlan szorgalommal és intenzitással készítette cikkeit, szakmai munkáit, bibliográfiáit, nem is beszélve arról – ezt a munkásságát lajstromozó összeállítás nem árulja el –, hogy szinte az utolsó percig konkrét, gyakorlati, manuális könyvtári munkát is végzett. Azok a szépirodalmi művek, amelyeket mindig el szeretett volna olvasni, de úgy gondolta, hogy majd csak az „igazi” nyugállományban keríthet rájuk sort, most már örökké elolvasatlanok maradnak. A családról, az „önmegvalósításról”, a nemes szórakozásról is lemondó, valóban *csak* a szakmának, a könyvtárosságnak élő, abszolút könyvtáros példája nyilván követhetetlen, eszményképül sem állítható. Kivételes, egyszeri, monumentális csoda marad. Ekként fogunk rá emlékezni.

Kilencvenkét éves korában elhunyt Lőcsei Lászlóné, „Pirike néni”

Pirike néni 1897-ben született Székelykeresztúron, Udvarhely megyében. Iskoláit szülőfalujában végezte, majd tanítói képesítést szerzett. A második világháború alatt menekülnie kellett Erdélyből. Megjárta Németországot, volt Berettyóújfaluban irodavezető, Tatabányán felügyelő, végül Sarkadon telepedett le 1957-ben. Ekkor volt 60 éves. A községi könyvtárban kezdődött könyvtárosi pályafutása. Számos munkafolyamatban dolgozott, a régi leltárkönyvek még ma is őrzik keze nyomát. Nagyon szeretett az olvasókkal foglalkozni, s változatos programokat szervezett az akkor még működő olvasóköroknak.

1975-ben ment végleg nyugdíjba – 78 éves

korában! Kapcsolata az utolsó napokig sem szakadt meg a könyvtárral. Kedvenc költője *Petőfi Sándor* volt, de a mai magyar irodalom is mindig érdekelte. Nemrég olvasta el Csokonai Lili Tizenkét hattyúk című könyvét, „túl modernnek” találta. Szívesen fejtett rejtvényeket, sakkozott, s a napi sajtót is szerette átnézni.

1989 nyarán nekivágott a nagy útnak, hogy Erdélyben élő rokonaival találkozhasson, akik a határig elébe jöttek. Élete teljes élet volt. Mindig dolgozott, tanult, soha nem tétlenkedett. Sokszor kezdte újra az életet, de a reményt soha nem adta fel; ebben példát mutató számunkra...